

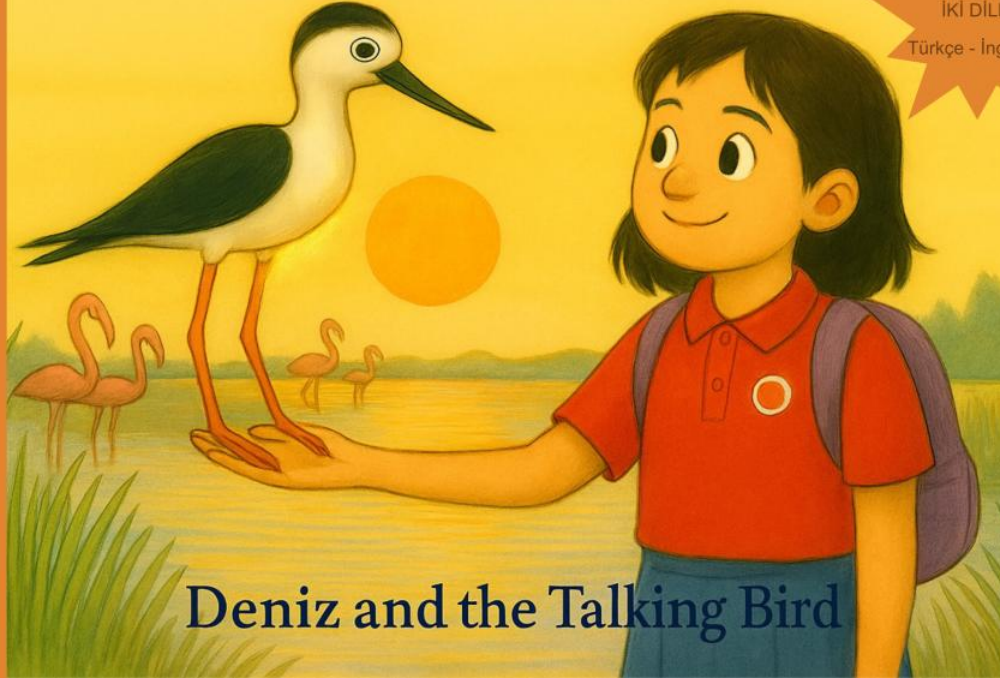
Deniz ve Konuşan Kuş - Alaçatı Sulak Alanı'nın Hikâyesi

Deniz ve Konuşan Kuş

Alaçatı Sulak Alanı'nın Hikâyesi

İKİ DİLLİ

Türkçe - İngilizce

Deniz and the Talking Bird

Bir bahar sabahı, Alaçatı'da okul bahçesi çocukların kahkahalarıyla doluydu.

Ama Deniz farklı bir şey fark etti.

On a spring morning in Alaçatı, the schoolyard was filled with children's laughter.

But Deniz noticed something different.

Uzun, ince pembe bacaklı,
parlak siyah kanatlı bir kuş
oyun alanına konmuştu.

A bird with long, thin pink legs
and glossy black wings
had landed on the playground.

Kuş başını yana eğdi,
doęrudan Deniz'e baktı
ve fısıldadı:
"Beni duyabiliyor musun?"

Deniz şaşıldı.
"Konuřabiliyorsun!"

The bird tilted its head,
looked directly at Deniz,
and whispered,
"Can you hear me?"

Deniz was surprised.
"You can talk!"

Kuş eğildi.
"Benim adım Kara.
Çok özel bir yerden geldim—
Ālaçatı Sulak Alanı'ndan."

The bird bowed
"My name is Kara.
I've come from a special place—
the Ālaçatı Wetlands."

Deniz'in gözleri parladı.
"Beni oraya götürür müsün?"
Kara kanatlarını  ırdtı.
"Beni takip et!"

Deniz zeytinliklerin, eski tař yel
deęirmenlerinin ve lavanta kokulu
tarlaların arasından koşarak geçti.

Deniz's eyes sparkled.
"Will you take me there?"
Kara flapped his wings.
"Follow me!"

Deniz ran through the olive groves, past
the old stone windmills, through the
lavender-scented fields.

Sonunda güneşte ışıldayan bir göle ulaştılar.
Alaçatı Sulak Alanı.

Finally, they reached a lake shimmering in the sun.
Alaçatı Wetland.

Her yerde kuşlar vardı!
Pembe flamingolar uzun boylu duruyordu,
balıkçılar geniş kanatlarını açıyordu,
küçük kuşlar sazların arasında uçuşuyordu.

There were birds everywhere!
Pink flamingos stood tall,
herons spread their wide wings,
small birds fluttered among the reeds.

Deniz ellerini ırdı.
"Ne kadar gzel!"

Kara başını salladı.
"Kuşlar binlerce yıldır buraya geliyor.
Burası bizim dinlenme yerimiz,
yuvamız, evimiz."

Deniz clapped her hands.
"How beautiful!"

Kara nodded.
"Birds have been coming here for
thousands of years.
This is our resting place, our nest, our home."

O sırada flamingolar yaklaştı.
"Hoş geldin küçük kız," dediler.
"Ama sana kaygılarımızı anlatmalıyız."

At that moment, the flamingos approached.
"Welcome, little girl," they said.
"But we must tell you our concerns."

Bir flamingo kanatlarını indirdi:
"Binalar bize gittikçe daha çok yaklaşıyor."
Bir diğeri iç çekti:
"Marina, sularımızı değiştiriyor."
Bir Akça Cılıbıt annesi cıvıladı:
"İnsanlar çöp bırakıyor.
Yuvamızı bozuyor."

A flamingo lowered its wings:
"The buildings are getting closer and closer to us."
Another sighed:
"The marina is changing our waters."
A White-headed Plover mother chirped:
"People are leaving their rubbish.
They're disrupting our nest."

Deniz etrafına baktı.
Parlak sazların arasında
plastik parçaları, moloz yığınları
ve gölgeler gördü.

Deniz looked around.
Amidst the bright reeds,
she saw pieces of plastic, piles of rubble,
and shadows.

Kalbi ağırlaştı.

"Sana kimse yardım edemez mi?"

Kara, siyah kanadıyla omzuna dokundu.

"Evet. Yardım edebilirsin."

Deniz küçüktü, ama dimdik durdu.

"Arkadaşlarıma, öğretmenlerime,
aileme anlatacağım.

Burasını koruyacağız.

Sulak alanı korursak

her zaman bir yuvanız olacak."

Her heart felt heavy.

"Can't anyone help you?"

Kara touched her shoulder with his black wing.

"Yes. You can help."

Deniz stood tall.

"I will tell my friends,

my teachers, my family.

You will always have a home."

Flamingolar kanatlarını açtı,
balıkçılar başlarını kaldırdı,
ve bütün kuşlar hep birlikte şarkı söyledi.
Akşam ışığında umut dolu bir koro.

Flamingos spread their wings,
herons raised their heads,
and all the birds sang together.
A chorus full of hope in the evening light.

"Unutma," dedi Kara sevgiyle,
"bir çocuğun sesi fark yaratabilir."
Gün batımına doğru uçup gitti ve
Deniz'in eline tek bir parlak tüy bıraktı.

"Remember," Kara said lovingly,
"a child's voice can make a difference."
She flew off into the sunset and left a
single, shiny feather in Deniz's hand.

Ertesi sabah,
okul bahçesinde Deniz gülümsedi.
Her şey aynı görünüyordu—
ama o farklı hissediyordu.

Cebinde bir tüy,
kalbinde bir söz vardı.
O günden sonra Deniz şunu biliyordu:

**“Doğaya sahip çıkarsak,
doğa da bize sahip çıkar.”**

The next morning, Deniz smiled in the schoolyard.
Everything looked the same—but she felt different.

She had a feather in her pocket,
a promise in her heart. From that day on, Deniz knew
this:

**“If we take care of nature,
nature will take care of us.”**

Alaçatı'da Kuşlar Şarkı Söyler

Deniz durdu, kuş dedi:
"Gel bakalım, gel hadi.
Alaçatı sulak yer,
Binler yıldır kuşlar der."

Kuşlar uçar kanat kanat,
Alaçatı cennet hayat.

Flamingolar söyledi:
"Çöpler doldu göleti.
Evimizdir bin senedir,
Deniz gelsin, bizledir."

Kuşlar uçar kanat kanat,
Alaçatı cennet hayat.

In Alaçatı, Birds Sing

Deniz stopped, the bird said:
"Come along now, come ahead.
Alaçatı waters wide,
Birds have lived here side by side."

Birds are flying, wing to wing,
Alaçatı, where they sing.

Flamingos spoke, voices near:
"Trash and building hurt us here.
This has been our home so long,
Help us keep it safe and strong."

Birds are flying, wing to wing,
Alaçatı, where they sing.

